

— Дѣ е тя?

— Тя е написана не на канцелярска хартия, а въ вашата сѣдейска и чловѣческа свѣсть.....

Тоя отговоръ произведе поразително дѣйствие... Развълнуванъ шепотъ изъ публиката. Нѣколко ржкоплѣскания се раздадохъ.

Прѣдсѣдательтъ изгуби прѣдишната студена маска на лицето си; почървенѣлъ, сърдитъ, той удари силно съ дланъ много пѣти звънеца. Тишината се въцари.

— Нѣмате ли друго нѣщо да прибавате за свое оправдание? попита прѣдсѣдательтъ, съ гласъ на който напраздно се мѣчеше да отнеме гнѣвния тонъ.

Това бѣше обикновенния послѣденъ въпросъ, който сѣдътъ задаваше на обвиняемата страна, прѣди да се оттегли въ свѣщателната стая.

Прѣди да зине да отговори защитникътъ, въ тоя мигъ ново едно мърдане, и сега по-силно, изъ между зрителитѣ, привлече вниманіята. Нѣкой, като че си пробиваше пѣтъ прѣзъ навалицата. Навалицата вмѣсто да го оттласне, напротивъ, съ очудване отстѣгнаше и даваше проходъ на оня, който искаше да излѣзе на прѣдъ.

Когато той излѣзе на мегданъ, всички познахъ разсилния Дамяновъ.

Сѣдътъ се намръщи. Прѣдсѣдательтъ устреми съ строгъ и повелителенъ погледъ Дамянова. Тоя погледъ бѣше една мълчалива заповѣдъ да се махне отъ тука, дѣто свѣсѣмъ му не е мѣстото. Дамяновъ не разбра, види се, това и вмѣсто да изчезне, приближи още и каза съ раскаянъ и рас-треперанъ гласъ, който се чу изъ цѣлата зала:

— Господинъ прѣдсѣдателю, вие ми опростихте прѣгрѣшението и благодаримъ ви; опростете